

Αναμνήσεις από τις χαμένες πατρίδες

του Παδαρνίτσα Δημήτρη

Η προγιαγιά μου, και η οικογένεια της ήταν μια πολύ πλούσια οικογένεια της Σμύρνης.

Στο αρχοντικό τους είχαν υπηρέτες. Της προγιαγιάς μου το παρατσούκλι ήταν «χρυσομαργιωρή»! Μέχρι χρυσές ζώνες φορούσε...

Αυτή λοιπόν, η γυναίκα έχασε τα πάντα μέσα σε μια νύχτα. Σκότωσαν τον γιο της στην αυλή του σπιτιού τους μπροστά στα μάτια τους. Ήταν μόνο 22 χρονών. Έκαψαν το σπίτι τους, τους πήραν τα πάντα. Το μόνο που πρόλαβε ήταν να ράψει στη φούστα της λίγες λίρες. Ο προπάππος μου τους βρήκε ένα καϊκι και κατάφερε να τους διώξει. Είχε γεμίσει η προκουμιά πτώματα!!

Αυτός θα τους έβρισκε αργότερα...

Μπήκε στο καϊκι με πέντε παιδιά και ύστερα από πολλές δοκιμασίες, κατάφεραν να φτάσουν στην Μεσσήνη. Στο «συνοικισμό» στην Καλαμάτα τους παραχώρησαν ένα σπίτι και προσπάθησαν να ξαναφτιάξουν την ζωή τους.

Ο προπάππος μου έραβε κουστούμια για τους πλούσιους και η αμοιβή του ήταν ένα καρβέλι ψωμί. Δεν μπόρεσε όμως αυτή την εξαθλίωση το έριξε στο ποτό.. και έτσι η προγιαγιά μου, έμεινε χήρα στα 36 της χρόνια. Εξέτρεφε μεταξοσκώληκες, πουλούσε αυγά, ενώ στα παιδιά της έδινε για τροφή αυγά από χελώνες. Τα βράδια κένταγε κι έπλεκε για τις πλούσιες κυρίες της Καλαμάτας.

Η γιαγιά μου και ο δίδυμος αδελφός της ήταν τα μικρότερα παιδιά και δεν μπορούσαν να δουλέψουν στα χωράφια, όπως τα υπόλοιπα αδέρφια τους. Όμως βοηθούσαν και αυτά με έναν «έξυπνο» τρόπο. Κάθε πρωί η προγιαγιά μου τα έντυνε με τα πιο χοντρά και τα πιο πολλά ρούχα που μπορούσε και τα έστελνε στο ελαιοτριβείο. Έμπαιναν στα μεγάλα βαρέλια με το λάδι και τα ρούχα τους γίνονταν σφουγγάρι!!!

Έτρεχαν στο σπίτι και η προγιαγιά μου, έβαζε τα ρούχα τους μέσα σε ξύλινη σκάφη και με τον «κόπανο» τα χτυπούσε, τα έστυβε και μάζευε το λάδι.

Αυτή η ιστορία για μένα είναι συγκλονιστική, επειδή κατάλαβα ότι μία γυναίκα για να μεγαλώσει τα παιδιά της μπορεί να σκεφτεί και να κάνει τα πάντα! Κυρίως, όμως, κατάλαβα πόσο δύσκολη ήταν η ζωή για τους πρόσφυγες. Άφησαν πίσω τις αναμνήσεις, τις περιουσίες

τους, τη “σειρά” τους και προσπάθησαν να αρχίσουν μία καινούρια ζωή-κυριολεκτικά- από το μηδέν. Από τους γηγενείς αντιμετωπίστηκαν άλλες φορές με αδιαφορία και άλλες με εχθρότητα, γεγονός που τους πρόσθεσε επιπλέον εμπόδια και προβλήματα. Παρ’όλα αυτά, η θέληση για επιβίωση είναι ολοφάνερη και είναι αυτή που τελικά έδωσε το κουράγιο στους προγόνους μου να παλέψουν, να αγωνιστούν και τελικά να καταφέρουν να ξαναφτιάξουν τη ζωή τους.

